

Detektyvės
EMOS ŠIOLD
byla Nr. 1

MIR

Idiliškas Stokholmo priemiestis

TIES

Parduodamas namas

LOTE

Byranti šeima

SOFIE SARENBRANT

Nauja SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO žvaigždė

RIJA

TYTO ALBA

Ir mįslingas nusikaltimas...

MIR
TIES
LOTE
SOFIE SARENBRANT
RIJA

Detektyvinis romanas

Iš švedų kalbos vertė
Sigutė Radzevičienė

VILNIUS 2017

Sofie SARENBRANT
VISNING PÅGÅR,
Damm Förlag, Malmö, 2014

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Sofie Sarenbrant 2014

Published by arrangement with Prava i Prevodi and Lennart Sane Agency AB

© Viršelio nuotrauka, Alain Lacroix / „Dreamstime“

© Sigutė Radzevičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017

© „Tyto alba“, 2017

ISBN 978-609-466-241-6

SEKMADIENIS, KOVO 30-OJI

1

Ji GULI LOVOJE PO BALDAKIMU visiškai rami. Rausvoje naktinės lemputės šviesoje regiu jos užmerktas akis ir ramybe dvelkiantį veidą. Antklodė beslenkanti žemėn, bet ilgarankoviai gėlytėm išmarginti naktiniai tikriausiai neleis sušalti. Tamsios garbanos išdrikusios ant pagalvės, o aplink išrikiuoti pliušiniai žvėreliai juosia tarsi koks gynybinis mūras. Man sunku nepulti nostalgijon prisiminus savo vaikystę, kaip viskas tuomet buvo paprasta, nerūpestinga. Kol suvokiau, kiek daug šiame pasaulyje beširdžių žmonių, tokių, kurie lips per lavonus, kad tik pasiektų, ko įsigeidę.

Tiesą sakant, turėčiau vengti ją trikdęs, kai ji taip tykiai įmigus, tačiau nesusivaldau ir prieinu prie lovos. Tyliai prisėlinu, vienomis kojineėmis jausdamas medines grindis. Kad tik neužkliuvus už kokio nors žaislo. Mano ranka, ištraukta iš kelnių kišenės, suranda baldakimo klostės kraštą, ir aš leidžiu pirštų galams prisiliesti prie jos šilkinės odos. Skruostas atrodo vėsokas, bet veidas nė nekrusteli. Ji tokia rami, kad gali pamanyti – mirusi. Kaipmat atitraukęs ranką, žengiu atatupstas.

Noriu tik vieno – greičiau iš čia.

Pakeliui praeinu didžiulį miegamąjį. O čia viena dvigulėje lovoje guli jos mama, nugara į duris. Jos plaukai tokios pat spal-

vos kaip mergaitės, bet nukirpti trumpa berniukiška šukuosena. Jei paklaustum manęs – nemoteriška. Prieš palikdamas viršutinį aukštą, dar akimirką ją stebiu iš tolo. Man pasiekus pusiaukelę, laiptai sugirgžda. Įpusėjęs žingsnį sustingstu, kad įsitikinčiau, ar kas nepabudo. Keletą minučių pasiklausęs tylos nulipu į prieškambarį ir toliau, niekieno netrukdomas – žemyn į rūšį. Ten apsiavęs batus išeinu iš namo pro tas pačias duris, pro kurias ir buvau atėjęs.

Rytoj bus paprasta sugrįžti.

PIRMADIENIS, KOVO 31-OJI

2

Liko vos keturiasdešimt penkios minutės iki apžiūros, nulemsiančios jos ateitį. Skausmo, sielvarto ir pažeminimo metai netrukus liks praeityje. Šiame name užtruks dar para, o tada Kornelija Joranson su dukra Astrida pagaliau ras šventą ramybę. Bet Kornelija niekada nedrįsta džiaugtis iš anksto. Patirtis liepia per anksti neatsipalaiduoti. Tuomet gali imt ir nepavykti.

Mintys sukasi galvoje, vaikštinėjant subraižytais parketo grindimis, kurias jau seniai būtų reikėję atnaujinti, kaip ir visą namo vidų. Prieš parduodant perdažytos sienos ir nušveistos grindys atrodytų dailiau, tačiau nebuvo nei laiko, nei jėgų. Nebuvo – rūpėjo, kaip likti gyvai. Dabar belieka tikėtis, kad išsinuomoti baldai, daiktai ir interjero detalės atitiks lygį. Sumanyta taip, kad prabangūs foteliai, kilimai ir šviestuvai atitrauktų akis nuo nepageidaujamų trūkumų, tokių kaip aptriušęs ir atsiknojęs 1926-ųjų grindų cokolis. Ji pataiso kruopščiai atrinktas skintas gėles, abiejuose miegamuosiuose palygina užklotus ir į puošnią rikiuotę sustato pagalvėles stačiuoju kampu, iš naujo sulanksto išpureną pledą ir permeta per vieną sofos ranktūrį. Ak, atrodo dirbtinai ir gali sukelti įtarimų, kad kažkas čia ne

taip, kaip turėtų būti. Ji nerūpestingai mesteli pledą per atkalnę, kad šis atrodytų kuo natūraliau.

Tada vėl apsidairo po kambarį, kad įsitikintų, ar nepražiopsojo kokių nors smulkmenų. Kažin ar pavyko paslėpti giliai į sienas įsigėrusių negandų pėdsakus. Staiga ji ima viskuo abejoti. Tos baltos lelijos, ta vaza su blizgančiais, visai kaip plastikiniais 'Granny Smith' veislės obuoliais ir ant jų sudėtomis citrinomis. Tai kelia bemaž nevilties išpūdį. Patyrę pirkėjai tikrai neužkibs ant pigių triukų – tie užkietėję būstų narkomanai, mintantys svajonėmis apie nuosavus namus paklausiamie Stokholmo priemiestyje Bromoje. Tai, ko jie galbūt ieško, tikrai neprimena eksponatų stendo iš „Formex“ mugės. Esama rizikos, kad jie tik pasišaipys iš jos mėgėjiško dizaino, kurio atspindžių tenka matyti žurnale „Namai“. O kas, jeigu būtent todėl vakar per atvirų durų metą buvo tiek mažai lankytojų? Kas, jei pasklido kalbos, kad su tuo namu dedasi kažkas keisto, kažkas nesuvokiamo? Gal žmonės nutuokia daugiau, nei gali pamanyti. Bet tegu sau apkalbinėja, kol paslaptys, slypinčios už dailaus fasado, neiškilo aikštėn. Kaimynai ką nors gal ir girdėjo, tad supranta, kas ir kaip. Nors būtų neįtikėtina, nes sodas erdvus, o namai tolokai vienas nuo kito. Neįpareigojanti vieta. Taip parašyta reklaminiame prospekte. Tačiau greta gyvenantys kaimynai, ponas ir ponija Sverdai, yra, savo pačių labui, net per daug įžvalgūs. Ar ne todėl jie nusuka akis, vos tik ji pasirodo anapus durų?

Kornelija, nustūmusi šalin blogą jausmą, nusprendžia dar sykį apeiti namus ir viską patikrinti. Sykiu ji mintyse padėkoja Josefinai, dar ir šiandien pasisiūliusiai paimti Astridą namo iš parengiamosios grupės. Ką ji be savo draugės darytų? Kaip tik Josefinos dėka namas ir gali būti parduotas. Su šešiamete ant kulnų Kornelija niekaip nebūtų įstengusi jo paruošti.

Artimiausios dienos nulems, su kokiais ištekliais jai teks verstis. Vos pusės etato alga – ne kažkas, iš ko galėtumei šiame rajone pragyventi, ypač kai turi išlaikyti vaiką. Jos kuriami papuošalai nuo pat pradžių buvo labiau pomėgis, svaresnio pelno neduodantis. Ji vėl greit žvilgteli į miegamąjį ir prisiverčia peržengti slenkstį. Dar kartą braukdama per dailų šilko apklotą, vengia žiūrėti į lovos kraštą, kur jos gulėta ir kur tebėra įdubta baltai dažytose medinėse grindyse. Neįgudusi akis vargiai pastebėtų, tačiau ji puikiai žino, kada ir iš kur ta žymė atsirado, kokios kietos pušinės grindys, kai į jas atsitrenki sprandu. Po visko nebuvo lengva net sienas atšveisti. Sunku prižiūrėti sniego baltumo sienas, menkiausi pirštų prisilietimai palieka bjaurius atspaudus. Priėjusi artyn Kornelija dėl visa ko įsižiūri į sieną, perbraukia per ją pirštais, kad įsitikintų, ar neliko kokių dėmių.

Miegamasis su erkeriu ir balkonu netrukus liks vien miglotas prisiminimas, bet jai tai mažiausiai rūpi. Jau nuo pat pradžių šitame kambaryje buvo sunku kvėpuoti.

Šią naktį ji pabudo nuo kažko labai keisto, išsyk net nesuvo-kė ko. Vėliau pajuto pakaušy jo žvilgsnį. Ten stovėjo Hansas ir ją stebėjo. Kūnas pagaugais nueina prisiminus, kaip užsimerkė ir pagalvojo, kad dabar – tikrai jau viskas, šį kartą jis tikrai jos nepagailės. Tačiau įvyko stebuklas – jis išėjo. Pirmoji jai šovusi mintis, kad nuėjo atsinešti ko nors, kuo ketina ją užmušti, tačiau jis taip ir negrįžo. Veikiausiai bus nuėjęs prigult į svetainę, ten toliau miegojo, o anksti ryte išvažiavo į darbą. Kornelija sudreba, prisiminusi pirmą reakciją suskambus žadintuvui – nuostabą. Ji išvis nesitikėjo nubusti.

Ji žengia laiptais žemyn, vėl apsidairo. Netrukus turėtų atvykti nekilnojamojo turto agentai.

Kilimą po kavos staleliu reikia šiek tiek patraukti į dešinę, kad paslėptų didžiausią svetainės grindų įbrėžimą. Tą, kuri paliko jos aštrūs aukštakulniai. Plaukų šaknys nutirpsta, vos pagalvojus apie kietą jo grybšni Naujųjų išvakarėse. Keista net, kad plaukų nenurovė, tačiau po to įvykio ji vis tiek nusprendė trumpai nusikirpti, kad jis daugiau niekada negalėtų sugriebęs už plaukų jos vilkti žeme. Pataisiusi kilimą, Kornelija pati sau linkteli. Štai taip, daugiau jau nieko pagerinti nebeįmanoma. Padarė viską, ką galėjo, kad namas atrodytų kuo geriau.

Beldimas į duris privertė ją krūptelėti.

Sieninis laikrodis rodo be ketvirčio šešias. Kornelija pati save subara, kad tokia baugšti, ir susitvardžiusi eina prieškambario link atidaryti durų. Prie jų stovi agentė Helena, vilkinti griežtu mėlynu kostiumu ir ant kaklo ryšinti kruopščiai sumegztą skarutę. Iš pirmo žvilgsnio nesunku ją supainioti su SAS tarnautoja, išskyrus tas baltas kelnes. Jos skandinaviskas stiuardėsės įvaizdis – mėlynos akys, šviesūs plaukai ir fotomodėlio ūgis – priverčia nuryti pavydą. Ši moteris turi viską, apie ką Kornelija svajojo, bet negavo. Pati ji maža ir smulki, beveik berniukiškos išvaizdos. Raumeninga. Akys tamsios, plaukai rudi. Nė užuominos apie šiaurietišką kilmę. Rankose Helena laiko dėžę su mėlynu apsauginiu apavu ir šūsnį prospektų. Fasadas, puošiantis viršelį, tikrai atrodo pritrenkiamai, bet Kornelija nieko gražaus šiame name įžiūrėt nebegali.

– Sveika, kaip sekasi? – mandagiai paklausia Helena paspausdama ranką.

– Puikiai, ačiū, – atsako Kornelija ir išgirsta, kaip nenuoširdžiai nuskambėjo. – Ar pasiruošusi šiam vakarui?

– Žinoma, – profesionalės balsu patvirtina Helena.

– Dirbsite šį vakarą viena?

– O ne, tik norėjau ateiti iš anksto, kad viską paruoščiau, – sako, bet žvilgsnis neramiai klaidžioja.

Kornelija paduoda namų raktus.

– Laikysiu kumščius, kad į apžiūrą ateitų daug lankytojų.

Moteris linkteli, nusišypsodama nenatūraliai lygia dantų eile:

– Viskas bus gerai, namas didelis, adresas paklausus, vos per žingsnį nuo Olsteno prieplaukos. Mes tikime šiuo objektu.

Jeigu agentė šiek tiek ir nerimauja dėl pardavimo, šito neparodo. Ir toliau demonstruoja pasitikėjimą savimi. Nors nepakankamai įtaigiai, kad juo užkrėstų.

– Beje, ar nėra jokių paraiškų? – prieš palikdama namus neįstveria nepaklaususi Kornelija.

– Skambinti pagal sąrašą pradėsime ne anksčiau kaip rytoj. Dauguma prieš galutinai apsispręsdami nori savo būsimą gyvenamąją vietą pamatyti du kartus. Ypač kai kalbama apie tokias dideles pinigų sumas kaip šiuo atveju. Tad jokios naudos skambinti per anksti ir skubinti apsisprendimą. Greičiau tai duotų atvirkščią efektą, – sako agentė.

– Suprantu. Ar galiu grįžti apie pusę aštuonių? Ilgiau Astrida nepajėgs nepervargdama ištvirti svetur ir vakare bus neįmanoma jos paguldyti.

Agentė, pažvelgusi į rankinį laikrodėlį, linkteli:

– Tada visi tikriausiai jau bus iš čia išėję.

3

VOS PASIGIRDUS BELDIMUI Į DURIS, Antonas meta pieštukus ir pasileidžia į prieškambarį. Astrida lieka sėdėti lyg niekur nieko. Ji visa panirusi į piešimą. Antonas tarsi nekantrus šunytis smalsiai veržiasi prie durų, ir priėjusi Josefina padeda jam atsukti durų užraktą. Pamatęs, kad tai Kornelija, o ne jo tėtis, išspaudžia tylų „labas“ ir liūdnai nukiūtina atgal į svetainę.

– Tavo mama atėjo, – taria jis, bet Astrida neatplėšia žvilgsnio nuo piešinio net tada, kai prieškambaryje pasigirsta mamos balsas.

Kornelija, įėjusi svetainėn, pagiria dukrą už gražiai nupieštą pievą su septyniomis ore plevenančiomis miško fejomis. Josefina nesulaiko šypsnio. Kas pavaizduota Antono piešinyje, sunku pasakyti. Tai gali būti automobilis arba laivas, o gal namas? Staiga Astrida atsisuka ir meilės kupinomis akimis pažvelgia į savo mamą, paskui ištiesia į ją rankas. Ilgai laikosi apsikabinusios. Josefina susigriebia bestovinti ir stebinti jas, gal net šiek tiek pavydžiai. Sofija, Julija ir Antonas nėra tokie lipšnūs, o Korneliją su Astrida sieja neįprastas, net ypatingas ryšys. Josefina patinka, kad jos vaikai pripratę ne prie kurio nors vieno, o prie kelių artimųjų. Kalbant apie Astridą, žinoma, ne tiek jau daug tų kitų,

nes Kornelija beveik nepalaiko ryšio su tėvais, broliais ir seserimis. Neatrodo, kad ir santykiai su uošviais būtų geri.

Kai vaikai prieš trejus metus pradėjo lankyti tą pačią parengiamąją grupę darželyje, netrukus tapo geriausiais draugais, nors Antonas metais jaunesnis. Astridos raida kiek sutrikusi, pirmiausia – jos kalba, ir ji linksta prie jaunesnių vaikų. Josefina niekada nesulaukė paaiškinimo, kodėl Astrida kitokia, o dabar, po ilgoko laiko, atrodytų kvaila staiga imti ir klausinėti. Tačiau jos širdis ima stipriau plakti dėl šios mažos mergaitės, kuriai, atrodo, reikia visokeriopos pagalbos. Kiti vaikai jos šalinasi, tad ji dažnai palikta nuošaly slampinėja sau viena, jeigu Antono nebūna šalia. Ją retai kviečia į vaikų šventes, retai paklausia, ar po darželio nori pažaisti kartu. Kornelija kaip įmanydama stengiasi atrodyti linksma, tačiau akivaizdu, kad jai sunku. Visa laimė, kad Antonui patinka draugauti su mergaite, kuri kitokia negu visi.

Kol vaikai toliau piešia, Josefina su Kornelija eina virtuvėn ruošti vakarienės. Josefinai kniostelėjo, kaip Kornelija sulysu. Skyrybos, atrodo, ją bus iškankinusios.

– Nebuvo lengva juos parvesti namo iš darželio, – prisipažino Josefina, mobiliajame telefone surasdama neryškų vaizdą. – Kai atėjau, jie ką tik buvo persirengę klounais ir striksėjo, šoko ratu. Astrida buvo užsimaukšlinusi raudoną garbanotą peruką. Žiūrėk, kokie jie mieli, mirk iš juoko!

Išvydusi Astridos šelmišką grimasą, Kornelija šypteli, ir skruostuose pasirodo duobutės.

– Mažutė mano. Kokia miela, – taria Kornelija nutęsdama garsą o, kuris išduoda jos rytų Jotlando tarmę.

Bet Josefina žino: geriau jos dialekto nekomentuoti. Kartą jų pažinties pradžioje ji jau buvo padariusi šią klaidą, ir tada Kornelija paaiškino, kad atkreipti dėmesį į Jotlando tarmės ak-

centą taip pat negražu, kaip ir baksnoti kam nors į jo pūslelinę. O Josefina atrodo, kad tarmė – tai žavu, tačiau tokią nuomonę tenka pasilaikyti sau.

– Gal nori ko nors atsigeriti prieš valgį? – pasiteirauja ji.

– Stiklas vandens būtų ne pro šalį, bet galiu pasiimti pati.

Kornelija įgudusiu žingsniu prieina prie indaujos ir išsiima, ko prireikusi. Nieko keisto, kad jaučiasi tarsi namuose, juk taip dažnai čia svečiuojasi. Tik gaila, kad dar arčiau viena kitos negyvena, tada nereikėtų vežioti vienų vaikų pas kitus, kad galėtų pažaisti.

– Manau, galėtume pavalgyti mėsos užkandžių, alyvuogių, salotų ir duonos, jei tinka. Gal ne pati tikriausia vakarienė, bet pirkdama pristigau vaizduotės.

– Skamba fantastiškai, – atsako Kornelija, nors sužavėta ne-
atrodo.

Josefina neperpranta savo draugės, nuolat vartojančios teigiamus epitetus, užuot rinkusis nuosaikesnį žodyną, kad šis bent kiek atitiktų jos baugščių išraišką. Gal tai įgytas savisaugos mechanizmas – stengtis kiek tik gali, kad atrodytum linksma, nors jautiesi šūdinai. Tikriausiai Kornelijos elgesys – tai skydas nuo visų negandų. Bet Josefina ne akla. Pastaruoju metu nesunku ją permatyti.

– Tu nerimauji? – paklausia ji dėl visa ko, jei Kornelija norėtų atverti širdį.

Kornelija linkteli ir perbraukia ranka per savo trumpų plaukų šukuoseną, dailiai įrėminančią veidą. Kaip įprasta, ji kukliai pasidažiusi ir kasdieniškai apsirengusi. Josefina retai ją mato ne su džinsais, patogiu megztuku ar laisva palaidinuke.

– Man atrodo, nieko gero iš to nebus.

Jų pokalbį pertraukia iš svetainės atsklidęs klyksmas, ir Kor-

nelija suskumba ten pirma. Astrida pašėlusi iš pykčio rodo pirštu į Antoną, palindusį po stalu:

– Jis sugadino mano piešinį!

Puola raudoti, o iš paskos atbėgusi Josefina veltui gauda Antono žvilgsnį. Tikra tiesa – Astridos gražiosios miško fėjos perbrauktos juodais brūkšniais. Kornelija stengiasi dukrą paguosti, bet Astrida stumia ją nuo savęs. Ji nenori, kad kas nors ją apkabinęs laikytų, kai ji pyksta, ir paprastai valandėlę trunka, kol ji atsigauna. Josefina ir anksčiau tai yra mačiusi, tad nė nebando kalbinti. Jokios naudos, kol ji neatsitokės. Bet vis dėlto siaubingai atrodo, kai ji taip įširdusi, kad vos atgauna kvapą. Antonas, nutaisęs nelaimingą veidą, susirūpinęs muistosi po stalu.

– Privalai atsiprašyti, – sunkiai tvardydamasi taria Josefina.

– Bet...

– Jokių „bet“, – sako. – Negalima piešti ant kito piešinių iš anksto nepaklausus.

Josefina apkabina Korneliją per pečius atsiprašydama už sūnų. Bet ši staigiai nusipurto, tarsi ją būtų trenkusi elektra, o žvilgsnis prisipildo skausmo. Josefina kaskart pamiršta, kad Kornelija nekenčia prisilietimų.

– Atleisk, – sušnabžda nusiminusi Josefina.

– Nereikia atsiprašinėti. Vaikai lieka vaikai, – atsako Kornelija ir sėdasi prie stalo. – Dabar nupiešime naujas miško fėjas. O ką pasakysi apie didelius rūmus šalia, kuriuose jos galėtų gyventi?

Antonas išsiropščia iš po stalo ir akimis ieško Astridos žvilgsnio, bet ši vengia į jį žiūrėti. Netardama nė žodžio, ji nueina pasiimti iš krūvos naujo lapo. Po to atsisėda šalia mamos, tarsi nieko nebūtų nutikę. Antonas prisėda prie Kornelijos iš kito šono, o Josefina grįžta į virtuvę. Iš tolo ji girdi juos guviai

diskutuojant, kokias spalvas pasirinkti ir kas ką turi daryti. Kornelija skirsto užduotis vaikams, dar kartą paliudydama išskirtiną gebėjimą spręsti konfliktus, veikiau – juos nugesinti. Pačiai Josefinai tenka su savimi kasdien kovoti, kad nenusileistų ligi penkiamečių ir nepradėtų rėkti, kai šie ją pikta provokuoja. Kantrybė trijų vaikų mamai – nuolatinis deficitas.

Vyresnėliai vaikai viršuje, savo kambariuose, ruošia pamokas, o gal užsiima kuo kitu, nes nė vienas nesišaukia pagalbos. Labai tikėtina, kad paniro į kokį kompiuterinį žaidimą, tačiau šįvakar Josefina neturi jėgų dėl to priekaištauti, ypač kai vieši Kornelija su Astrida. Dėliodama valgių į serviravimo lėkštę ir skalaudama salotas nesiliauja galvoti, kad būtent šiuo momentu pirklėjai apžiūri parduodamą namą. Ji žino, kaip Kornelijai svarbu, kad reikalui susitvarkius ji, vieniša mama, galėtų pragyventi. Grynas atsitiktinumas, kad rado pernuomojamą butą, kol įsigis ką nors nuosavo. Kad ir koks malonus iš pažiūros atrodytų Hansas, Josefina žino, ką teko patirti Kornelijai. Didžiausio atvirumo valandą ji pasipasakojo apie smurtą. Jau ir pusės to būtų pakakę. Josefina nė neįsivaizduoja, ką reiškia nuolat jausti grėsmę. Kitaip nei Hansas, Josefinos vyras Andrėjus – pats geriausias pasaulyje, niekada nepakeltų rankos prieš ją. Niekad gyvenime.

Bet Kornelijai užsiminus, kokia ji laiminga galėdama viską pradėti iš naujo, Josefinos mintys nuklysta į šalį. Kaip ir kas kart, kai įsivaizduoja save Emos, savo sesers, vietoje. Kaip būtų, jei galėtų pati viską spręsti, siekti karjeros, užuot vergavusi savo pačios namuose, savo poreikius visą laiką nustumdama į antrą planą. Jei nereikėtų įtikti kitiems. Po kurio laiko, žinoma, Ema supras Josefiną. Bet ne dabar.

4

EMA ŠIOLD JAU TREČIĄ KARTĄ skaito tą patį sakinį, kol supranta, kad spokso į žodžius nesuvokdama jų prasmės. Belieka pasiduoti. Ji padeda į šalį neištirto įvykio dviejų tūkstančių keturių šimtų puslapių parengtinio tardymo protokolą, prie kurio įsiterpdama dirbo, kol sunkių nusikaltimų komanda tebenarpliojo dvi žmogžudystes. Kadangi Ema darbuojasi ilgiau nei savaitę, bet vis tiek nepasistūmėja į priekį, turėtų jausti simbolinį pistoletą, įremtą pakaušiu. Tačiau jai nepavyksta atseikėti pakankamai jėgų, kad sutelktų visą dėmesį į tekstą. Raidės be perstojo liejasi. Deguonies stoka jos mažame policijos kabine- te – taip pat ne į gera. Bet svarbiausia – jos mintis užvaldęs visai kitas dalykas. Vargu ar gali Ema sau priekaištauti, kad nesistengia susikaupti. Ji atsidūsta pamačiusi, kad viršija Mitybos komisijos rekomenduojamas kofeino vartojimo normas. Prieš pusvalandį išgėrė ketvirtą puodelį, kad pajėgtų nesudėti bluosto. Ir apskritai tik pastarąsias dienas vėl ėmė pakęsti kavos pupelių kvapą ir įstengė gerti tą bjaurastį, kad ir nenoromis. Energija reikalinga, bet Ema negalėtų tvirtinti, kad tas karstelėjęs skonis jai patiktų.

Emos mintis apie viską ir nieką pertraukė beldimas į du-

ris. Tai Larsas Lindbergas žvilgteli vidun susirūpinusio šefo veidu.

– Tu vis dar čia? – pasiteirauja nustebeęs. – Jau po šešių.

Ema baksteli į šūsnį popierių:

– Man reikia pasistūmėti.

– Bet tai visai nereiškia, kad privalai aukotis po darbo valandų, – sako Lindbergas. – Ar galiu minutėlę prisėsti?

– Žinoma, užėik, – Ema nė nenutuokia, ką jis norės aptarti.

Pirmiausia topteli, kad bus padariusi kokią klaidą. Gal ne-tyčia užmynė kam nors ant kojos, kartais taip nutinka kovos įkarštyje.

– Atrodai išbalusi. Kaip jautiesi? – klausia jis sėsdamasis į lankytojo kėdę prie apkrauto rašomojo stalo.

– Labai gerai, ačiū.

Lindbergas neatrodo patikėjęs:

– Esu tavo viršininkas ir turiu žinoti, jei kas negerai. Ypač jei kyla rizika tavo gebėjimui dirbti.

Ema supranta, kad jis teisus. Taigi, šitaip viskas tapo akivaizdu. Nebeprieštaraudama atsako:

– Aš laikiuosi.

Kietai suspaustos Lindbergo lūpos išsiskleidžia šypsniu, o jo įprastai apsunkęs žvilgsnis suspindi:

– Sveikinu, kaip smagu.

Ir jokių užuominų, kad iškils personalo problemų. Ema su palengvėjimu atsidūsta. Nors ji ir nelaukė neigiamos reakcijos, bet ar žinosi, kas šefui gali spontaniškai išstrūkti, sveikam protui nespėjus iš paskos.

– Ačiū, – ištaria ji, bet nepajėgia atsipalaiduoti, kol neįsiti- kina, kad jai dėl nėštumo nebus daromos išimtyt. Ji nieko kito nenori, tik dirbti kaip įprastai.

– Aš vis svarsčiau, kodėl neatrodo, kad gerai jaustumeisi, –
taria susimąstęs Lindbergas. – Bent jau tiek tai aš sumojau. Vis
dėlto negalėjau susivokti, kodėl.

EMA ŠYPSOSI:

– Tiesą sakant, ketinau luktelėti ir pranešti kitą savaitę, nes
tada bus dvylika savačių.

Ji ir toliau nepastebi kokių nors nerimo ženklų, kad sukels
jam rūpesčių. Juk netrukus jam teks pagalvoti apie pamainą,
kuri atitiktų aukštus reikalavimus, keliamus smurtinių nusikal-
timų skyriaus kriminalistui inspektoriui.

– Džiaugiuosi dėl tavęs, –itaria Lindbergas išeidamas iš ka-
bineto.

EMA atsilošia kėdėje. Tiek daug energijos iššvaistyta mąstant,
kaip ji turėtų pranešti šefui savo naujieną, apie visus argumen-
tus, kuriuos ji pasiruošė, kad įtikintų jį galinti per nėštumą ir
toliau dirbti kaip įprasta. Bet apie tai nereikėjo net užsiminti. Ir
vis dėlto ji jaučia nuvylosi šefą, nes nuslėpė svarbią informaciją,
ir apskritai, kad pirmenybę suteikė motinystei. Nors šitaip mąs-
tyti siaubinga, ji negali liautis galvojusi, kad tai tikras stebuklas,
nes bent kartelį ji pasirinko kažką kita, o ne darbą. Jos kolegoms
vyrams permainingos, tampant tėčiais, nebūna tokios esminės. Jie
gali kad ir šimtą kartų tapti tėvais, neprarasdami svarbaus darbo
laiko nėštumo laikotarpiu ar iškart po jo. Tačiau jos atveju tai di-
džiulė auka, mėnesius trunkantis nedarbas. EMA nenori nutolti
nuo savo darbo, profesija – jos tapatybė. Jos gyvenimas. Vargu
ar ji ką nors daugiau išmano.

Atėjus laikui viską susirinkti po dienos darbų, ji užsuka į
tualetą. Atsegusi guminę kilpelę, laikančią paskutinę džinsų sa-
gą, nusistebi – pilvas neatrodo kitoks, bet kelnės tapo per ankš-
tos. Taisydamasi šviesius plaukus, pažvelgia į veidrodį. Plaukų

galiukai netrukus pasieks pečius, bet ji ketina leisti jiems augti. Trumpa šukuosena turi pranašumų, bet jau nusibodo. Pažiūrėjus į save iš arčiau, jai kniosteli, kad veidas blizga, kaip seniai nebuvo blizgėjęs, skruostai suapvalėję, ir tai jai tinka.

Dabar belieka laukti pūpsančio pilvo.

Iš tualetu ji grįžta į savo kabinetą. Svarsto, ką gero nuveikė šiame gyvenime, kad jai teko šitokia laimė galų gale pastoti. Tik gaila, kad Kristoferis taip užsiėmęs darbe. Ji įsivaizdavo, kad nekilnojamojo turto agentas daugiausia dirba savaitgaliais, tačiau aiškiai klydo. Būsto pristatymai – tai tik viena iš visų užduočių. Blogiausia vis dėlto tai, kad jis nuolat rūpinasi kitiems būti pasiekiamas telefonu bet kuriuo paros metu. Ir žmonės net nedvejodami trukdo dėl menkausio mažmožio. Net dėl vazono vietos nuotraukoje. Kiekvienas gali skambinti kada panorėjęs ir skambina, o tada visai nesvarbu, ar juodu su Kristoferiu yra užsiėmę kuo nors svarbiu. Telefonui pirmenybė. Visada. Ką jau kalbėti apie tai, kad pirkėjas staiga pareikalauja pasirašyti sutartį dabar, o ne rytoj. Verslas yra verslas, ir jam teikiama pirmenybė, nesvarbu, ar šiokiadienis, ar savaitgalis, rytas ar vakaras. Agento reputacija – visai kas kita negu darbas nuo devintos iki penktos. Ema puikiai supranta, kaip gali įtraukti darbas, ir jaučia, kad Kristoferiui pastaruoju metu būtent tai nutiko. Šį vakarą atvirų durų diena viename Bromos objekte, už kurį jis atsakingas.

Tikriausiai būtų šaunu pasistūmėti su parengtinio tardymo protokolu, stūksančiu it koks daugiaaukštis priešais ją ant stalo. Gal ir gerai, kad Kristoferis jos šį vakarą neblaškys, o vaikštinės šypsodamasis kažkieno namuose.

**Kiek nedaug reikia,
kad sugadintum kitam žmogui gyvenimą.
Tereikia būti šaltam it ledas.**

SOFIE SARENBRANT (Sofi Sarenbrant, g. 1978 m.) – nauja kylanti švedų detektyvų žvaigždė, viena populiariausių šiuolaikinių Švedijos autorių. Jos knygose nusikaltimus tiria ne niūrus nesiskutęs vyriškis, kaip įprasta, turintis problemų dėl alkoholio ir santykių, o jauna ir ambicinga detektyvė Ema Šiold. Tiesa, ji turi problemų su buvusiu draugu. Ir yra trečią mėnesį nėščia. Tačiau tai jai netrukdo imtis paslaptingo nusikaltimo, kai prabangiam Stokholmo rajone parduodamo namo svetainėje netikėtai aptinkamas vyro lavonas. Vyro, pernelyg gerai pažįstamo namo savininkei Kornelijai. O Kornelija taip tikėjosi kuo greičiau išsikraustyti iš to namo. Taip tikėjosi, kad jos kančios pasibaigs, kai jos su šešiamete Astrida persikels į naują vietą ir viską pamirš. Pamirš nesibai-giantį Hanso smurtą. Tačiau tą rytą būtent mergaitė randa tėvą negyvą. Nusikaltimas įvykdytas virtuviniu peiliu. Gal metų metus kankinta mo-teris nusprendė pagaliau atkeršyti? Bet Astrida pasakoja naktį prie savo lovos mačiusi vyrą. Kas jis ir kaip ten atsidūrė? Ir ar šešiametė gali būti patikima liudytoja? Ema Šiold turi versiją. Bet po pirmos žmogžudystės įvyksta antra... ir viskas susiveja į vieną paslapčių, santykių, keršto kamuolį. Kas iš tiesų dedasi idiliškame Stokholmo priemiestyje?

Naujas meistriškai parašytas švediškasis detektyvas – apie žmones, susipainiojusius melo, keršto ir kankinamų tarpusavio santykių voratinklyje. Atmosferiškas, kupinas įtaigos ir įtampos, persmelkiančios kiekvieną puslapį.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt